

[Udenrigsministeren.]

tion om menneskerettighederne, hvortil der er knyttet en protokol. Den indeholder nogle bestemmelser, der vil nødvendiggøre ændringer i den danske lovgivning, hvis vi skal ratificere denne betydningsfulde konvention uden reservation. Arbejdet med disse ændringer er nu tilendebragt, og regeringen venter inden for længe at kunne forelægge rigsdagen konventionen til ratifikation.

Den 14. oktober trådte De Forenede Nationers plenarforsamling sammen i New York — for første gang i organisationens nye bygning. En af de første handlinger var valg af tre medlemmer til sikkerhedsrådet, heriblandt Danmark. Allerede ved årets begyndelse anmeldte regeringen efter at have fået tilslutning dertil i det udenrigspolitiske nævn sin kandidatur. Ved nu at blive medlem af et af De Forenede Nationers vigtigste råd påtager Danmark sig sin del af medansvaret for betydningsfulde afgørelser indenfor FN. Jeg tror, det er rigtigt, at de mindre lande her ikke holder sig tilbage, men tilbyder deres medarbejderskab i denne store sags tjeneste.

Ved at blive medlem af sikkerhedsrådet bliver Danmark også medlem af nedrustningskommissionen fra 1. januar 1953. Denne nedrustningskommission blev nedsat den 11. januar i år, og det er en stor og betydningsfuld opgave, men også umådelig vanskelig, som er blevet overdraget den. Jeg tror, det er fuldt berettiget at sige, at de tre vestlige stormagter i de forslag, de har forelagt, siden kommissionen begyndte sit arbejde, har vist deres gode vilje til at fremme arbejdet og søgt, når et forslag ikke fandt tilslutning, da at finde nye veje, der kunne føre arbejdet fremad.

Det sidst foreliggende forslag, fremsat den 28. maj i år, foreslår en bestemt størrelsesorden, hvortil rustningerne som første skridt på vejen skal nedbringes, nemlig mellem en og halvanden million mand for de tre stormagter, Kina, Sovjetunionen og USA, og 700 000—800 000 mand for Storbritannien og Frankrig, det vil sige 3 millioner til vest og 3 millioner til øst. For alle andre stater skulle de væbnede styrkers størrelse sættes i forhold dertil. I almindelighed skulle grænsen være under een procent af befolkningen og under det nuværende niveau. Jeg tror ikke, man med rette kan bestride, at dette forslags gennemførelse i væsentlig

grad vil bidrage til at fjerne angrebsrisikoen i verden.

Sovjetunionens repræsentant i nedrustningskommissionen kaldte imidlertid forslaget et bedrag og fastholdt det velkendte sovjetiske forslag om blot at reducere rustningerne med en trediedel, hvorved Rusland stadig ville bevare sin store militære overvægt.

Vestmagterne demonstrerede den 12. august ved et nyt forslag deres vilje til at søge at bringe rustningskapløbet til afslutning. De foreslog nemlig, at man midlertidigt flyttede behandlingen af nedrustningsspørgsmålet fra kommissionen til en konference af de fem stormagter. Denne konference skulle senere suppleres med regionale konferencer med andre stater. Vestmagterne håbede herved, at det ville blive lettere at nå til enighed om de mange detailspørgsmål. Men også dette forslag stillede Sovjetunionen sig afvisende overfor. I en tale den 18. oktober gik Sovjetunionens udenrigsminister endog så vidt at beskyldte vestmagterne for at modarbejde nedrustningsbestræbelserne og hævdede, at de havde anstrengt sig til det yderste for en yderligere oprustning. Han ville overhovedet ikke tage deres forslag alvorligt. Sovjetunionen fastholder sit forslag om forbud mod atomvåben og en generel reduktion af rustningerne med en trediedel. Men dette kan naturligvis ikke være et tilfredsstillende forhandlingsgrundlag, idet det kun afskaffer atomvåbnene, men ensidigt opretholder den ene parts overlegenhed med hensyn til de såkaldte klassiske våben.

Vil Danmark nu som medlem af dette vigtige FN-organ være i stand til, således som det naturligvis må være vort ønske, at bidrage til at udjævne divergenserne mellem stormagterne? Tiden vil vise det. Altfor optimistisk kan man jo ikke være, men så meget er sikkert, at vore repræsentanter vil gøre deres bedste for at yde en indsats i denne sag, hvis løsning er en betingelse for at skabe tryghed i verden.

Et andet stort spørgsmål, som beskæftiger denne plenarforsamling, er spørgsmålet om tilvejebringelse af våbenhvile i krigen i Korea. Det springende punkt er her spørgsmålet om krigsfangernes udveksling. Her ser vi i virkeligheden to livsanskuelser støde sammen, den demokratiske, der bygger på det enkelte individs ret til frit at bestemme